

A menekülő

*Míg talpa a zombékot tapogatja
az éjjeli árnyékok mocsarában,
a félelem recéje lepi arcát.*

*Mázsás ólomtömb lett a levegő.
Fojtott hangon kiált.
Egy fal tövében összerogy.*

*Minden hiába! Már titokban
körbevették az üldözők.
Tehetetlenül forgolódik.*

*Irgalmas kéz nyújt színezüst
pengét feléje egy felhő mögül.
Meggöngyebbülten dől belé.*

SZEPESI ATTILA

Közjáték 1.

*szólnak veled szólnak velem
szentek és állatok
nyarak lassuló tűzbeszéde
mélyülve távolodó életünk*

*álmaim fekete-fehér
forgatagában kígyó-asszonyok
ébred egy város? elpihen?
hozzá és hozzám nincs közöm*

*jelenlétünk áramlik szüntelen
a kéreg alatt de arcod arcom
sóval betömött gödrei
világítanak távoli hómezők*

*itt lélek után itt horgadón
még déli ripők kölyökként átkelünk
kék uszodák és korhadó mozik
bizonytalan helyszínein s tovább*

*állati hóból arktiszi hóba hol
sejtés sugárzik át a csökkent időn
s határtalan csöndre nyílik az alvók
befelé-fénylő harmadik szeme*

Közjáték 2.

hegyek mögött füst és aszály
barlangcsöndjében emléktelenül
folytatódnak
zöld halálaim

következik kutyameleg nyomokban
akinek múlása nem sejthető
megittasuló és törékeny
csírákká-vetkező magok

távolodó parkok nyarában
álmom áldozatai
kipattannak
túlélő gyerekkirályok

világosság tudni az őszre ősz
veszendő lárvaarcok mosolyát
beteljesül a kés tudása
legendák beismerései

én élni tudtam
arcom elforduló tükör
tenyerem réseiben a tűz
vallató múltideje

